

1

La fantasia no salva TERRA MÀGICA

Nom: Mireya Zarzoso Casas

Direcció: Elx, Altabix, Av. de la Unesco, nº6

Tel: 686926828

Cicle escolar: 4ºESO

Centre educatiu: IES Sixto Marco

Estava preparat. Portava esperant aquest moment des de fa dos llargs anys. Havia revisat la seua bossa una dotzena de vegades. Guardava el passaport en la butxaca, en un lloc on era pràcticament impossible que s'extraviara. Havia estudiat la llengua local, amb els pocs recursos que existien en les xarxes. Tenia la pauta de vacunació completa. Ell, a causa de la seua professió, sabia millor que ningú que això era important. Tanmateix, li ho havien recordat en una infinitat d'ocasions.

Li havien dit tantes coses... Li havien dit que allí feia una calor sufocant durant el dia i amb l'arribada de la nit, el vent transportava l'arena del desert fins a les portes dels humils habitatges. Li havien dit que no s'encapritxara massa amb els malalts de *l'Organització*, per si no despertaven al matí següent. Li havien dit que ni se li passara pel cap dirigir-se als soldats perquè, probablement, no viuria per a explicar-ho.

Havia rebut xarrades, pres anotacions, escrit cartes i llegit llibres. Però quan va veure la misèria, el dolor i la por en cada rostre que es dirigia a ell, va sentir que res de tot allò podria haver-lo preparat per al que es trobava a punt de fer. I el pitjor eren aquells homes, que sostenien les seues armes, impassibles, i rebuscaven en cada racó el menor indicatiu de rebel·lió. El va inundar una sincera compassió cap a cadascun d'ells pel fet que la majoria, pensà, no vestia l'uniforme de manera voluntària, sinó que els havien entrenats des de xiquets amb aquest únic propòsit. O almenys això volia creure.

S'escapolia per a intentar passar desapercebut, ocultant el seu to de pell i color del cabell, que definitivament el delataven com a estranger. Seguia amb passos lleugers a Malik, un home robust encarregat de guiar als voluntaris fins a *l'Organització*. Pel que sembla, s'havia criat en aquell poblat i era respectat per tots. Els veïns sabien que podien confiar en ell, ja que eren conscients de la important labor que realitzava *l'Organització*. Abans, Malik li havia explicat que es protegien mútuament perquè els soldats no s'adonaren de la seua presència.

Per fi van arribar al seu destí. No es tractava d'un lloc molt gran. Tots eren conscients d'això. Però aportava esperança, una llum al final del túnel.

L'Organització era una associació benèfica, una de tantes, que acollia amb els escassos mitjans que tenien els seus voluntaris a qualsevol persona que necessitara ajuda mèdica. S'assemblava a una gran família. Ací, detalls com la procedència no tenien importància.

- Diga'm el nom, jove – demanà la secretària, Halima, darrere d'una improvisada taula feta amb caixes de cartó. Eren temps difícils i, per aquesta raó, s'alegrà profundament de la seua arribada.

- Diego Díaz - Ella consultà els seus papers i semblà satisfeta en trobar el que buscava.

- A veure... edat, 24 anys; estudis, grau en infermeria.

- Així és.

- Digues-me, posseïx algun tipus d'experiència, Diego?

- Després de graduar-me en la universitat, vaig treballar durant uns mesos com a ajudant en un hospital.

- I m'agradaria saber, per què eres ací, és a dir, per què has renunciat a tot per a vindre fins a aquest lloc allunyat de qualsevol part del món que pugua considerar-se civilitzada?

Diego no va pensar la resposta. Ja la sabia. Havia reflexionat tantes vegades, havia donat tantes explicacions a gent que no comprenia la seua postura...

- Vull fer tot el que estiga a la meua mà perquè el món siga un lloc millor, on totes les persones, sense importar la seua procedència ni condició, puguen gaudir del gran regal que és la vida, sense por i sense barreres que indiquen els límits. No soc un crèdul ni un idealista, però confie que, darrere de totes i cadascuna de les injustícies d'alguns éssers humans, hi ha uns altres que donen el millor de sí mateixos per a canviar-les.

- I per què penses això? - La secretària havia estat atenta a les seues paraules, assentint amb el cap enèrgicament.

- Perquè en la meua adolescència, aqueix període de temps en el qual definim la nostra personalitat, vaig aprendre que hi existixen persones fascinants que tenen mil i una històries que contar i mil i un ensenyaments que donar-nos, sent cadascuna d'elles diferent a la resta.

Halima assentí i Diego s'adonà que havia vessat un parell de llàgrimes. I, de sobte, tingué ganes de plorar ell també, però es va contindre. Aquell no era el moment adequat per a emocionar-se.

- Crec que estàs perfectament qualificat per a romandre ací una temporada. Serà un plaer per a tot l'equip, de veritat. Realitzaràs ara mateix la teua primera missió. Una xiqueta va patir el dia d'ahir un inesperat... accident. Té una lleu ferida a la cama. Es troba al final d'aquesta sala, porta 3. No t'oblides de passar per la sala d'urgències per a agafar el material que necessites.

Diego es va acomiadar amb un tímid "gràcies" i va fer tot el que Halima li havia dit. Havia d'afanyar-se: algú el necessitava. Tenia una missió.

Cridà suaument a la porta número 3. Ningú contestà i decidí endinsar-se en la sala. Al principi, li semblà que es trobava en una diminuta sala buida, fins que s'adonà de la xiqueta que s'encongia sobre si mateixa en un racó, abraçant-se les cames. Què és el primer que ocupà els seus pensaments? Que aquella gent no tenia ni la més lleugeríssima idea del que era una ferida lleu. Perquè, sens dubte, aquesta no ho era. Era conseqüència d'una forta caiguda en una zona d'abundants roques.

S'acostà a la xicoteta i tractà de pujar-la a la llitera de l'habitació, però ella es resistia a abandonar la cantonada. Així que retirà el drap que cobria la ferida i començà el seu treball, procurant que els seus moviments foren els més cautelosos possibles. Assegurà que prompte estaria recuperada.

- Jo em dic Diego. I tu, quin és el teu nom? Estàs sent molt valenta.

Arribà a pensar que no contestaria a la pregunta. Era d'esperar. Havia d'estar massa espantada. No tindria més de huit anys.

- Adaeze – digué, a penes un imperceptible murmuri. Malgrat la situació, un somriure aparegué als llavis del voluntari.

- És un nom molt bonic – semblava una cosa repetitiva, vulgarment comú, però realment aquestes paraules estaven inundades de significat. Es proposava afegir alguna cosa més. Ella el va interrompre.

- Saps on està l'àvia? - inquirí en un fil de veu.

- La teua... àvia? – La pregunta el va enxampar desprevingut.

- Em digueren que era ací. – I Adaeze, que no havia vessat ni una llàgrima ni en el moment en què desinfectava la ferida, començà a plorar desconsoladament.

El jove es sentí impotent una vegada més, perquè no sabia de quina forma podia consolar-la. Va creure que era un estúpid quan es va veure a si mateix preguntar què havia ocorregut.

- Ahir uns homes dolents entraren a casa. Vaig sentir un soroll i l'àvia va cridar. Em digué que devia anar-me'n. Jo vaig córrer, vaig caure diverses vegades i em feia mal la cama. Molt mal. Però vaig córrer fins que vaig avisar a Nadir i els seus germans. Ells anaren a buscar l'àvia. Però no l'he tornada a veure. Vull veure-la – demanà.

- Preguntaré per ella – li va prometre. Pensava complir-ho al peu de la lletra.

- I els teus pares?

- No els vaig conèixer.

I, llavors, una vegada col·locada la bena, va fer una cosa que ho acompanyaria durant la resta de la seua vida. Una cosa que moltes persones no haurien aprovat. No obstant això, mai es penedí. Va abraçar a la xiqueta, qui li va agarrar la samarreta amb les seues manetes color xocolata.

Al cap d'un temps, de sobte, s'obrí la porta de l'habitació número 3. Aparegué Halima. En el seu rostre es dibuixà un somriure. Li va demanar que isquera un moment.

- Porte bones notícies.

Diego atengué detingudament mentre ella explicava la història de Adaeze. Pel que havien esbrinat, la mare morí durant el part, probablement a causa de les pèssimes condicions higièniques. El pare l'abandonà quan era un bebé. Pel que sembla, no tenia interès a preocupar-se pels cuidats que havia de rebre. Va ser l'àvia qui s'ocupà de la xiqueta de la seua filla, i des de llavors vivia sola amb ella. La resta dels esdeveniments han sigut tal com la pròpia Adaeze te'ls ha contat.

- Els veïns les portaren ací a les dues. La seua àvia s'ha enfrontat a una operació perquè va rebre una bala en el muscle, però, per sort, els nostres metges l'han poguda extraure.– Halima dirigí la seua mirada cap a ell, plena d'emoció. – Digues-li a la xiqueta que tornarà a veure la seua àvia. En una setmana.

Diego assentí. Quan es dirigia a obrir de nou la porta, la secretària li dedicà les següents paraules:

- Pots cuidar tu d'ella fins que la seua àvia es recupere? Sembla que... li has caigut bé.

- Ho faré amb molt de gust.

Una vegada va haver marxat, Diego es va tornar cap a Adaeze, qui ho mirava de manera expectant. Esperava que la xiqueta s'alegrara en rebre la notícia o, almenys, que se li il·luminara el rostre. Però ella es va limitar a assentir i a observar-ho amb els seus enormes ulls, que s'assemblaven a dues llunes plenes.

- Conta'm una història. – Davant la sorpresa del jove, afegí – L'àvia sempre em conta històries perquè el temps passe més ràpid. I m'encanten.

Diego va comprendre immediatament que tenia raó, era la millor manera d'esperar que la seua àvia es recuperara: tots dos deixarien de pensar en això durant una estona. Probablement, serien un parell de dies, així que havia de pensar en una història prou llarga. Intentà recordar els contes que llegia de xicotet, o algun llibre o pel·lícula que poguera resultar-li interessant a Adaeze. No obstant això, no se li ocorria res. Tancà els ulls durant un instant i evocà les seues pròpies experiències, pot ser que poguera contar alguna d'elles... Llavors, el va veure. Un dels anys més bonics de la seua vida, aquell en el qual la fantasia ho havia inundat tot. Va aparèixer davant ell com un gran llenç en blanc, el qual havia de pintar explorant cada racó amb centenars de colors diferents, per a convertir-lo en la gran obra d'art que un dia havia sigut. Mirà a la xiqueta i començà el seu relat.

- D'on jo vinc els soldats es dediquen a salvar vides, no a destruir-les. – A penes va haver acabat la frase, Adaeze preguntà:

- De veritat?

- Sí, s'encarreguen d'ajudar en qualsevol cosa que es necessite, com quan té lloc un desastre natural o si és imprescindible construir un hospital o un col·legi ràpidament. - Ella es va mostrar meravellada. – Així que ara et contaré una història real en la qual un d'aquests soldats és el protagonista. El seu nom era Petrov. Aquest senyor tingué, fa molt temps, el destí del món a les seues mans i ningú ho va arribar a saber mai. La seua gesta és una mica complexa d'explicar i, és per això, que ometré lleugerament aquesta part. – Adaeze es va sentir decebuda. – No et preocupes, la resta és molt més emocionant.

Petrov havia de prendre una decisió que afectaria milions de persones, sense ser conscient d'això. I, de sobte, enmig d'aquella decisió, travessà una porta i aparegué en un altre món. Ja no es trobava en la Terra, ho va saber perquè sentia l'existència de la màgia fins on podia arribar la vista i perquè, davant d'ell hi havia un mag. Aquest es va presentar amb el nom d'Arturo, príncep de Somnia i aprenent de mag. Naturalment, era la primera vegada que Petrov escoltava aquell extravagant nom. El desconegut es disculpà profundament, assegurant que estava practicant la seua màgia i havia comés un gran error. Penedit, el portà davant la seua germana Marisa, la Reina de Somnia. Ella, després de reprendre al seu germà, li explicà que es trobava en TERRA MÀGICA, un món, en efecte, diferent al seu. Aquest món estava format per tres grans continents: Somnia, Oicasus i Càligo, separats per perilloses mars. Entristida, va dir que TERRA MÀGICA havia començat a sumir-se en un profund somni a causa de que un ser extremadament malvat havia robat els tres objectes més importants del món, i sense ells desapareixeria la màgia de manera definitiva. I, just en aqueix moment, en recordar una antiga llegenda, s'adonà que Petrov podria ser l'heroi que salvaria el seu món, i li dedicà les següents paraules:

- Escolta bé, estranger, tot el que contenen les llegendes! Diuen que un dia vindrà un foraster que ens lliurarà de la desesperació. Els tres objectes trobarà i el nostre món salvarà. I si totes les proves arriba a superar, al final de la història el seu desig es farà realitat!

Al principi, el nostre protagonista es negà a buscar aquells objectes perquè ja tenia una missió que complir en el seu propi món: no podia salvar *TERRA MÀGICA*. No obstant això, Arturo li assegurà que era l'única forma de que poguera tornar a casa i prometé que ell l'acompanyaria en el seu viatge. Finalment, va accedir. La Reina li desitjà sort i li indicà el nom dels tres objectes: la Gemma del Somni Perdut, l'Últim Raig de Llum i la Gemma de la Fosca Realitat.

Diego va contar detingudament totes i cadascuna de les peripècies viscudes per Petrov en els tres continents. La primera sorpresa de l'heroi va ser observar com el seu company li preguntava a un arbre on es trobava exactament la cabanya de l'heroi rondinaire, perquè pel que sembla, aquest coneixia la ubicació del primer objecte. El fet de resoldre una prova matemàtica els portà fins a la Badia de l'Hipocamp, on el llegendari cavallet marí els lliurà la Gemma del Somni Perdut. Enmig d'un desert en Oicasus, Fiona i Kaze, dos guerrers amb poders màgics els van salvar de l'atac d'uns monstres horripilants i s'uniren al grup. Petrov donà amb la solució a un problema que portava molt preocupat a un fènix, sí, l'ocell que ressorgeix de les seues cendres, qui li obsequià amb l'Últim Raig de Llum. Després d'aquesta gran gesta, Fiona proposà que havien de tindre un nom d'equip. Decidiren que el món els coneixeria com els Guardians de la Fantasia. Els 4 amics es dirigiren a Càligo, el continent que es trobava doblegat a la foscor. En la cova de Ghabat, la intel·ligent dona-aranya, s'enfrontaren a l'última prova, més difícil que les anteriors. No obstant això, aconseguiren superar-la i l'aranya els va fer lliurament de la Gemma de la Fosca Realitat.

Desgraciadament, una vegada reunits els tres objectes, l'ésser malvat, que es feia dir Lord Laumann, els capturà i els portà al seu castell. Però, sorprenentment, el Senyor del Mal era un ésser diminut que a penes s'alçava sobre les seues cintures i tenia una veueta aguda i desagradable. Per sort, el fènix aparegué en el moment oportú i els quatre muntaren en el seu llom, solcant el cel de *TERRA MÀGICA*.

Va fer una pausa, molt breu, per a recrear-se en la intensitat de les emocions que havien anat transcorrent, una a una, en el rostre de la xiqueta. L'havia vista saltar d'alegria, plorar de desesperació i sentir una por atroç. I tot això amb la màgia de les paraules i la imaginació. Va considerar que feia temps que no els dedicava el moment que es mereixien.

Llavors, la criatura arribà fins a una illa, el nom de la qual era Insulòpolis. Allí, l'amo dels objectes, un ser molt poderós, els proposà l'última endevinalla. I, aquesta vegada, no fou Petrov qui la resolgué, sinó el jove Arturo. El ser els donà les gràcies als 4 per la seua gran labor. Petrov, que havia de tornar a casa per a salvar el seu propi món, s'acomiadà, amb el cor enconguit, dels seus estimats amics, els Guardians de la Fantasia. Ells l'havien acompanyat fins al final del seu viatge, i aquest havia acabat. Però els va prometre no oblidar-los mai.

En ser conscient que la història del voluntari havia acabat, Adaeze inquirí:

- Els va oblidar amb el pas dels anys?

Diego no va saber si fou per casualitat o obra del destí el fet que ella formulara la pregunta que tantes vegades s'havia plantejat al seu cap. Havia oblidat als Guardians de la Fantasia? Definitivament, no. Sense ells, no estaria en un lloc perdut d'Àfrica mogut per la idea que ell només pot canviar el món.

- No, i ho dic amb total seguretat.

Adaeze dibuixà un xicotet somriure, d'una banda la veia trista, d'altra alleujada.

- Havies dit que era una història real. Les criatures màgiques de les quals has parlat solament existeixen en els somnis. I, a més, tu mateix parles com si hagueres viscut tot el que has contat.

Diego cregué que era el moment de revelar la veritat.

- És que jo ho vaig viure. Jo vaig ser Petrov durant un temps, jo em vaig disfressar de soldat, jo vaig formar part dels Guardians de la Fantasia. I vaig viure totes i cadascuna de les aventures que he contat, encara que d'una altra manera.

- Ah... sí? Com? - I de nou Adaeze semblà mostrar dos sentiments oposats al mateix temps, incredulitat i admiració.

- Fa alguns anys, a l'institut (que per a nosaltres és l'escola dirigida als xiquets més majors) es proposà als alumnes fer un gran treball, el tema del qual el triaríem nosaltres. Finalment, després de pensar en temes com el passat o la llum, sorgí el tema de la Fantasia. He de dir que, al principi, no m'entusiasmà massa perquè els meus pensaments als 15 anys se centraven en allò que era pràctic, no en la imaginació. No obstant això, a mesura que avançava el curs, vaig descobrir que una persona que es considere plenament feliç ha de mantindre les dues postures, la que ens posa els peus en la terra i aquella que permet que volem tan alt com ho indiquen els nostres somnis.

- En què consistia el treball? - la xicoteta estava realment interessada.

- Després de l'elecció del tema, els professors ens agruparen en grups de quatre. Vam ser set grups en total. A partir d'aquest instant, compartíem un trosset de cadascun de nosaltres amb els nostres companys durant la resta dels nostres dies. Cada grup havia de decidir un nom, aquell que més s'adaptara a ells, i què anaven a tractar en cada matèria (ja saps, matemàtiques, llengua, biologia...). Dedicàvem hores en classe. Érem nosaltres qui creàvem projectes capaços d'emocionar als professors i a nosaltres mateixos. Sorgiren temes tan diferents com recrear les històries de *Harry Potter* (d'on jo vinc són uns llibres molt coneguts que contenen les aventures d'un xiquet en una escola de màgia), fins a pirates que solcaven els mars, passant per la creació de mons completament imaginaris. Els *Guardians de la Fantasia* creàrem la història de Petrov, Arturo i *TERRA MÀGICA*, juntament amb altres projectes que es trobaven relacionats, fins i tot férem un mapa. El nostre objectiu com a grup era protegir la fantasia costara el que costara. Per a mi, la millor part era quan parlàvem sobre quins personatges apareixerien i què anàvem a contar sobre ells, perquè totes les nits després d'això em passava hores en vela imaginant-los en el meu cap. No et mentiré, a vegades va ser difícil perquè ens faltava temps per a dedicar-li a altres coses que eren importants en el nostre dia a dia. Malgrat això, no em penedisc de res del que va ocórrer. Jo, personalment, vaig aprendre a entendre el meu propi món i a no buscar una eixida quan les coses no eixien com esperava.

- I amb qui treballaves, vull dir, qui formava també part, a banda de tu, dels *Guardians de la Fantasia*?

- Sí, és cert, m'he oblidat justament de comentar el més important: els integrants del grup. Vaig compartir vaixell en aquesta meravellosa travessia amb tres companyes. Una d'elles era molt valenta: s'uní al viatge com qualsevol de nosaltres, malgrat alguns problemes de salut. Recorde que l'altra tenia una personalitat molt forta i una amabilitat especial i, a més, era una autèntica artista. La tercera somiava amb ser escriptora. Em pregunte si ho haurà aconseguit...

Diego s'adonà que Adaeze escoltava amb extrema atenció. No obstant això, els signes del cansament es reflectien en la xicoteta i va proposar que, si ella ho desitjava, continuarien parlant l'endemà.

- Abans has dit que els *Guardians de la Fantasia* no actuaven sols. Conta'm les històries dels altres grups, per favor.

Al matí següent, Diego atengué diverses urgències. Els pacients eren tractats de la millor manera possible, i romanien en el centre tot el temps que necessitaren per a recuperar-se. Alguns arribaven amb la por pintada en el rostre i no acceptaven els esforços dels voluntaris per cuidar-los. Uns altres, se sentien alleujats i agraïen la seua labor, d'una forma que moltes vegades resultava tristament excessiva. Però tots tenien una cosa en comú: havien sigut víctimes d'una injustícia de l'ésser humà i ara assistien a un acte de bondat per part d'aquest. Diego observà que entre les seues companyes i companys hi havia persones que procedien de totes les parts del món, als qui unia un mateix objectiu.

El jove va fer els treballs que li havien encomanat excel·lentment. Cada certa estona feia una visita a Adaeze per a veure com es trobava. Va passar tota la vesprada amb ella. La xicoteta desitjava saber més coses sobre aquell curs que el seu nou amic havia viscut fa alguns anys. Ella, segons li explicà a Diego, s'enorgullia d'haver rebut classes, tant en una escola amb les seues companyes, com a casa, quan l'àvia li ensenyava a llegir i a escriure.

De sobte, una idea sorgí al cap del voluntari. Li contà a la xiqueta que cada grup de la seua classe havia escrit un poema (un bonic text en el qual les paraules estan connectades i tenen un ritme i una musicalitat especial), en el qual es presentaven a si mateixos d'una forma molt original. Sugerí que, si ella estava d'acord, cada dia li recitaria un nou poema, cada vegada d'un grup diferent. Adaeze podria escriure'ls si ho desitjava (ell li aconseguiria una llibreta i un llapis).

I així ho van fer. A les vesprades, quan la lluna començava a fer-se visible, Diego recitava un poema, que Adaeze escrivia en el seu quadern, a vegades amb una mica d'ajuda. La veritat és que se sorprenia d'ell mateix per ser capaç de recordar tots els versos. Bé, segurament seria una obra de la fantasia.

Quan la xiqueta es trobà completament recuperada de la seua ferida, es divertiren, a més, practicant els jocs de l'escola que més li agradaven a Adaeze. En aquest moment era ella qui li'ls explicava al voluntari. Era la protagonista. Diego es dedicà a crear una pilota reutilitzant materials que havia trobat. La petita li va dir, a manera d'agraïment, que no hi havia una altra persona major en el món sencer que jugara tan bé com ell.

D'aquesta manera, els dies van passar volant, fins que arribà el dia en el qual el metge va permetre que l'àvia d'Adaeze poguera rebre visites. La xicoteta, aquesta vegada, saltà d'alegria en rebre la notícia i, agafà la mà del seu amic per a portar-lo cap a la persona que l'havia estimada des que era un bebé.

Una vegada a l'habitació, va córrer a abraçar-la. Diego esperava a la porta, commogut pel dolç gest d'afecte. L'anciana es trobava asseguda en una cadira, vestida amb una bata blanca i el cabell recollit a la part alta del cap.

- Vaig creure que t'havia perdut – li digué la seua neta.

Van romandre abraçades durant uns minuts, en els quals no van comentar res més, però s'ho van dir tot.

I la situació anava d'allò més bé, fins que l'àvia s'adonà de la presència d'una tercera persona a la sala.

- I tu qui ets?- preguntà amb hostilitat.

- És el meu amic. Es diu Diego – explicà Adaeze – és divertit i amable.

- T'equivoques, Adaeze. Persones com ell no poden ser els teus amics. Són estrangers. Ens odien, ens persegueixen, ens ataquen.

- Però ell és diferent...

- Tots són iguals, la meua xicoteta. Ens enganyen amb els seus enginyosos trucs per a semblar bondadosos, encara que en realitat són uns autèntics monstres.

El jove, que no donava crèdit al que escoltava, va gargamellejar i va intentar defensar-se.

- Si em permet el comentari, senyora, tots els que formem part d'aquesta associació som persones que venim d'altres països amb el propòsit d'ajudar. És cert que hi ha gent amb molt males intencions, però...

- Ens feu patir per a després ajudar-nos. Voleu que us tractem com els nostres salvadors. Per descomptat, tu mai hauràs entès què és el sofriment. Segurament, ni tan sols hauràs vist un soldat en tota la teua vida.

- Això no és cert. Fa temps, ell es va disfressar de sol...

- Crec que ha d'aprendre a diferenciar entre els dos tipus d'estrangers que coneix. - Va interrompre ràpidament a la xiqueta i li va dir amb la mirada que aquell no era el camí més adequat. - Entre aquells... monstres, ací estic d'acord amb vosté, i els que solament desitgen ajudar i sacrifiquen la seua vida per aquest fi.

Ella no es quedà molt convençuda. En el fons, el jove la comprenia. Era fàcil dirigir la teua frustració i impotència sobre un col·lectiu de persones que t'havia fet tant de mal, oblidant que algunes vegades no totes són iguals ni comparteixen els mateixos valors.

- Àvia – Adaeze l'observà, suplicant – Diego sap contar històries, com tu. Quan tu no estaves, ell s'ha preocupat per mi. I, també, tots els altres. Els he vist de prop: ells no

actuen amb maldat, sinó que volen ser els nostres amics de veritat. Ens salven i no demanen res a canvi.

Diego admirà la determinació en els seus ulls, la seguretat de les seues paraules i la fortalesa del seu cor. Era realment una xiqueta extraordinària.

A l'àvia li va costar acceptar el que la seua neta tractava de dir-li, però amb el pas del temps s'adonà que tenia raó. I estava realment orgullosa de que li haguera donat una gran lliçó, a ella, que havia viscut tantes coses... Fins va arribar a fer-se inseparable de Halima! Durant diversos mesos van mantindre llargues converses totes les vesprades, perquè la secretària s'interessava en l'època de la seua infància i l'àvia estava encantada de parlar sobre ella.

Va ser també testimoni del progrés d'Adaeze en l'escriptura, gràcies a Diego. La xiqueta, va relatar diversos contes i històries en el seu quadern, que l'acompanyava sempre. En una ocasió li preguntà sobre el contingut de la primera pàgina, que la deixà una miqueta desconcertada. Pel que semblava, eren poemes. La neta li contestà que tots ells eren els seus herois, els qui l'havien ajudada a creure en els somnis, la fantasia i la imaginació.

La Comunitat de l'Anell

*En una classe del Sixto
viviën uns alumnes,
l'objectiu dels quals era
no malgastar temps
per a crear un projecte,
el qual feia tribut
a un famós autor anglés.*

La rebel·lió

*Una història anem a contar
que del germà de Hitler tractarà.
Una gran maqueta haurà
i el nostre projecte finalitzarà!*

Els Quatre Vents

*La saga ha començat,
l'heroi ha arribat
amb els poders màgics
que Déu li ha atorgat.*

La Perla Negra

*Pugeu al nostre vaixell
i creuarem el cel.*

*En la Perla Negra anem
i un gran viatge busquem.*

Els Oompa Loompa

*Oompa Loompa ens diem,
com podreu imaginar,
teories revelem
que mai podràs oblidar.*

L'Ordre del Fènix

*Ja ha arribat l'Ordre del Fènix
per a il·luminar amb màgia
els mons de Harry Potter
mostrarem amb gràcia.*

Els Guardians de la Fantasia

*Perquè la fantasia no abasta un únic dia
sinó que és una dolça travessia.
T'atreveixes tu a formar part
d'aquesta gran obra d'art?*

Aquesta és una altra història, molt posterior a la creació d'aquests mons. És la història de com la fantasia no salvà *TERRA MÀGICA*, no aquesta vegada, almenys. Aquesta és la història de com la fantasia pot portar a unes persones que han perdut l'esperança a mirar cap al futur amb el millor dels somriures. I com unes altres són capaces d'aconseguir grans canvis si ho desitgen de veritat.

Diego havia complit el seu propòsit, havia aconseguit el seu somni. Era conscient que encara faltava molt per fer, però ja havia donat el primer pas.

La seua estada en l'Organització fou d'un any. En passar aquesta data, l'àvia morí una nit càlida i de lluna creixent, sabent que deixava a la seua neta en les mans adequades. Adaeze plorà desconsoladament i completà el seu quadern amb contes tristos durant un temps. Més tard, quan els seus ànims es tornaren a alçar, Diego prengué una decisió. Aconseguí, no sense dificultats, els papers de l'adopció. La petita viatjà cap al nou món, que la va obsequiar amb infinites oportunitats. El jove s'encarregà de mostrar-li-les una a una, fins que va desplegar les seues ales i va alçar el vol. Al cap i a la fi, la movia una il·lusió, una fantasia.